

τρι, γυναικομοίρι, γυναικοσώρι, γυναικοσωρός, γυναικουριά.

γυναικοκουβέντα ή, σύνθηθ. γυνικουκουβέντα Στερελλ. (Αίτωλ. Ἀκαρναν.) γυναικοκουβέντα Μήλ. ὕναικοκουβέντα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ὕναικοκουβέντα Κάσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ κουβέντα.

Κατὰ πληθ., λόγοι ἀνάξιοι προσοχῆς, μικρολογίαι σύνθηθ.: Μίλα σοβαρά κι ἄς τὶς γυναικοκουβέντες σύνθηθ. Πίστεψε τσι γυναικοκουβέντες καὶ τὰ ἔβαλε μὲ τὸν ἀδρεφό του (τὰ ἔβαλε = διεκπληκτίσθη) Πελοπν. (Γαργαλ.) Εὐτὰ εἶναι ὕναικοκουβέντες· οἱ ὕναικες τὰ πλάθουν γαὶ τὰ λένε Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γυναικόκρasso τό, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ὀλυμπ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ κρασί.

Ὁ γλυκὺς καὶ εὐγευστος οἶνος, ὁ κατάλληλος διὰ γυναικας ἔνθ' ἄν.: Ἦπια ποκεῖνο τὸ γυναικόκρasso τῇ Θεωδωράκαινας κ' ἐγίνεκα σκνίπα (= ἐμέθυσα) Πελοπν. (Γαργαλ.) Πβ. γυναικειο κρασί εἰς λ. γυναικειο 1.

γυναικοκρατία ή, λόγ. σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γυναικοκρατία.

1) Τὸ πολίτευμα, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες κατέχουν κυρίαρχον θέσιν ἔνθ' ἄν. 2) Ἡ ἐπικράτησις τοῦ γυναικείου φύλου διὰ τῶν θελήτρων του ἢ τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς αὐτοῦ εἰς τινὰ δῶσαν ἢ κύκλον ἔνθ' ἄν. 3) Παικτικῶς, ἡ ὑπὸ τῶν γυναικῶν καταταράχνησις τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου Μ. Ἐγκυκλ.

γυναικοκυνηγός ό, Ν. Ἑστ. 19(1935), 69.

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ κυνηγός.

Ὁ γυναικοθήρας: Τὴν ἐκυνήγησε μὲ μαεστρία ἔμπειρου γυναικοκυνηγοῦ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικάκι 1.

γυναικολάσι τό, Ζάκ. Ἰων. (Βουρλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. (Σουλλάρ. κ.ά.) Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γαργαλ. Δυρράχ. Μεγαλόπ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λάσι, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 245.

Πλήθος γυναικῶν ἔνθ' ἄν.: Ποῦ βρέθηκε ἴφτοῦνο ἴφτοῦ τὸ γυναικολάσι ποῦ μοῦ κουβάλησες; Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἦτανε ἔς τὴ βάφτιση γυναικολάσι καὶ παιδοβολιό! Κεφαλλ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικαρεῖ 2 καὶ γυναικοβόλι. Πβ. ἀντρολάσι.

γυναικολόγι τό, Ι. Πολέμ., Σπασμέν. μάρμαρ., 74 —Λεξ. Ἠπίτ. Πρω. Δημητρ. γυναικολόγ' Ὁράκ. (Σαρκεκλ.) κ.ά. ῥ'νικουλόγ' Λέσβ. γυναικολόι Ζάκ. (Μαχαίρ. κ.ά.) Πάρ. Πόντ. (Τραπ.) γεναικολόιν Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Πεδουλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λόγι, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22(1910), 247 κέξ.

Πλήθος γυναικῶν ἔνθ' ἄν.: Ἦτανε πολὺ γυναικολόι ἔς τὸ πατηγνέρι Πάρ. Ὅλον τὸ γυναικολόι ἐπῆεν ἔς σὸ νυφέπαρμαν

(ὅλαι αἱ γυναῖκες παρηκολούθησαν τὴν μεταφορὰν τῆς νύφης ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας εἰς τὴν συζυγικὴν) Πόντ. (Τραπ.) Δὲ εἵνταμ ποῦ γίνεται τξεῖ κάτω ἔσυντάχνη οὕλ-λον τὸ γεναικολόιν (δὲ= κοίταξε) Κύπρ. (Πεδουλ.) || Ποίημ.

Ἔτσι εἶπε ὁ γερο - Θεριστής, μὰ τὸ γυναικολόγι, ὅσο ἄκουγε τὰ λόγια του, τόσο θρηνολογοῦσε Ι. Πολέμ., ἔνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικαρεῖ 2 καὶ γυναικοβόλι.

γυναικολογία ή, (Ι) Πόντ. (Τραπ.) γυναικολοῖα Πόντ. (Ὀιν. Τραπ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικολόγι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀρχοντολόγι - ἀρχοντολογία.

Πλήθος γυναικῶν ἔνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικαρεῖ 2 καὶ γυναικοβόλι.

γυναικολογία ή, (ΙΙ) λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικολόγος.

Ὁ κλάδος τῆς ἱατρικῆς ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὴν φυσιολογίαν καὶ παθολογίαν τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός.

γυναικόλογο τό, Ἠπ. (Πωγών.) Κεφαλλ. Πληθ. γυναικολόγια Ἠπ. (Πωγών.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ λόγος, τοῦ ὅπ. ὁ πληθ. λόγι.

Κατὰ πληθ., λόγοι γυναικῶν, λόγοι κενοί, οὐχὶ σοβαροὶ ἔνθ' ἄν.: Ἄσε τὰ γυναικόλογα κ' ἔλα νὰ μιλήσουμε ἀδρί-κεια Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Γυναικολόγια μὴ βάρης, σκυλλί, θὰ μὲ σκοτώσης· γυναικες βρίζεις μὰ καὶ δυὸ καὶ ἀδρεφό δὲ βρίζεις Ἠπ. (Πωγών.) Συνών. γυναικοκουβέντα.

γυναικολόγος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τοῦ -λόγος, περὶ τοῦ ὅπ. ὡς παραγωγ. καταλ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 247.

1) Ὁ ἱατρὸς ὁ εἰδικευμένος εἰς τὴν γυναικολογίαν λόγ. σύνθηθ. Συνών. γυναικογίατρος, μάμμος. 2) Ὁ φιλήδονος Πελοπν. (Γορτυν.)

γυναικολογῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λογῶ, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 247 κέξ.

Συζητῶ περὶ γυναικῶν ἢ περὶ πραγμάτων ἀφορώντων εἰς τὰς γυναῖκας: Οὕλη μέρα καθίζει ἔς τὸ σπῖτι καὶ γυναικολογᾷ.

γυναικομάζωμα τό, ἑνιαχ. ῥ'νικουμάζουμα Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ μάζωμα.

Σύναξις, συγκέντρωσις γυναικῶν ἔνθ' ἄν.

γυναικομάνι τό, κοιν. γεναικομάνι Κῶς κ.ά. ῥ'ναικουμάν' Στερελλ. (Περίστ.) γυνικουμάν' Ἠπ. (Κουκούλ.) ῥ'νικουμάν' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γυναικομανιό Κεφαλλ. γυνικουμανιό Θεσσ. (Βαθύρρ. Ναρθάκ. κ.ά.) ῥ'νικουμανιό Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μάνι, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Παγκάλ., Γλωσσικ. ἰδιωμ.

